

Rebecca Johnson

Julinka malá zverolekárka

AMBULANCIA
NA PLÁŽI

FRAGMENT

Julinka – malá zverolekárka 5 – Ambulancia na pláži

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Rebecca Johnson
Julinka – malá zverolekárka 5 –
Ambulancia na pláži – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Rebecca Johnson

Julinka malá zverolekárka

AMBULANCIA NA PLÁŽI

Ilustrácie Kyla May

F FRAGMENT

*Venujem môjmu Neilovi, ktorý je tu vždy
pre mňa.*

R. J.

Ahoj!
Volám sa Júlia, mám desať rokov
a som skoro zverolekárka.

Stavím sa, že sa práve v duchu pýtate, ako môže
byť desaťročné dievča skoro zverolekárka.
Je to však celkom jednoduché: moja mama je
zverolekárka, a tak sledujem, ako pracuje, a stále
jej pomáham. Verte mi, nie je to vôbec ťažké.

Kapitola 1 Zverolekári nemajú nikdy voľno

„Ponáhľaj sa, Julinka, lebo ten stan budeme stavať potme!“

Ockov hlas začínal znieť naštvane.

„Už bežím,“ zakričala som a zároveň som sa pokúšala napchať ešte niekoľko vecí do svojej zverolekárskej tašky, ktorú som si vyrobila z otcovho starého rybárskeho kufríka. Jednu pracku sa mi podarilo zapnúť, ale druhá nechcela zacvaknúť.

Keď som s nákladom v rukách vybehla pred dom, otcov zhrozený výraz hovoril za všetko. Kufor auta bol takmer plný.

„Tak to nie! Všetko si vziať nemôžeš,“ pokrútil otec hlavou.

To sa k nám už blížila moja najlepšia kamarátka Zuzka, ktorá býva vo vedľajšom dome. Ideme spolu kempovať a už sa na to veľmi tešíme. Niesla si malý batôžtek, ktorý bol asi o polovicu menší ako ten môj, ale ja na rozdiel od nej so sebou vždy nosím aj množstvo zverolekárskeho vybavenia. Na takom výlete sa môže prihodiť čokoľvek, preto musím byť pripravená na všetko.

„Neboj sa, ocko,“ utešila som ho.
„Dám si to pod nohy. Aspoň si ich budem mať o čo oprieť.“

„A kde bude sedieť pes?“

„Predsa na mojich kolenách!“

„Julinka, cesta bude trvať štyri hodiny. Pes nevydrží tak dlho ležať na jednom mieste.“

„Tak si potom môže ľahnúť ku mne,“
ponúkla sa Zuzka nápomocne.

„A tiež ku mne,“ pridal sa Adam,
ktorý držal tri dinosaury a pritom sa
pokúšal rozbaľiť si lízanku.

„Dobre, ako myslíte. No nechcem
počuť nijaké šomranie.“

„Kto zasa šomre?“ opýtala sa
mama a zabuchla za sebou dvere
na dome.

„Zatiaľ nikto,“ zamrmlal ocko.

Ešte sme ani nevyšli z našej ulice
a chudáčik Cézar prdol. Určite to
spôsobilo nadšenie z toho, že s nami
ide na prázdniny. Pozrela som sa na
Zuzku, ktorá sa s uszlenými očami
pokúšala dýchať cez košeľu.

Adam zavyl od smiechu. Chalanov
zrejme nikdy nepochopím.

Súťažili sme, kto prvý zbadá vopred
určenú vec, a hrali sme slovný futbal,

ale po dvadsiatich minútach nás to prestalo baviť.

„Vzala si so sebou kefy, Zuzka?“

„Pravdaže,“ odvetila moja kamarátka a potľapkala svoj batoh pod nohami. „No neviem, koľko stretnem na pláži zvierat, ktoré by som mohla česať.“

„Na Cézarovi môžeš trénovať vždy, keď budeš chcieť.“

Adam zaspal s lízankou v ústach. Mal ich pootvorené a hrozilo, že mu z nich lízanka vypadne, preto som mu podoprela bradu dinosaurom. Cézar mi fučal do tváre a Zuzke mával chvostom pred očami. Začínalo to byť poriadne otravné. Ocko sa na nás každú chvíľu pozeral a my sme sa snažili tváriť, že si to užívame. Videla som, že sa nevie dočkať, kedy začneme šomrať, ale

bola som rozhodnutá, že takú radosť mu neurobíme.

„Máš so sebou svoju zverolekársku tašku, mami?“ opýtala som sa.

„Nie, zlatko, nemám. Ideme na prázdniny, a keby sme stretli nejaké zvieratko v ohrození, určite v blízkosti nájdeme dajakú veterinárnu ordináciu.“

Pozrela som sa na Zuzku. Vzápätí sme pokrútili hlavami a ja som zagúľala očami. Zverolekár nikdy nevie, čo sa kde zomelie.

Cézar si konečne ľahol a zaspal, a tak som si mohla z batoha vybrať zápisník. Začali sme so Zuzkou spisovať zoznam zvierat, ktoré by sme mohli vidieť pri kempovaní na pláži.

Do kempu sme dorazili až poobede. Cesta nám trvala dlhšie, ako sme predpokladali, lebo Adam vracal (mama povedala, že zjedol priveľa lízaniek) a oco stále zastavoval, pretože si myslel, že Cézar potrebuje ísť na záchod, keď toľko prdí.

Keď mamina oznámila, že sme na mieste, Zuzka sa skoro rozplakala od radosti.

„Neodbiehajte veľmi ďaleko od nás a nechodte sami k vode,“ pripomenula

nám mama. „Keď postavíme stan, pomôžete nám doň ponosiť veci.“

Najväčšiu radosť som mala z toho, že Cézar bude spať v stane s nami. Náš stan je obrovský a má dve samostatné časti. Zuzka, Adam, Cézar a ja budeme spať v jednej a mamička s ockom v druhej.

Rozbehli sme sa preskúmať okolie. Táborisko bolo úžasné. Prišli sme ešte len pred chvíľou a už som videla také množstvo zvierat, že ich zapisovaním by som zaplnila celú stranu v zápisníku. Už som sa nevedela dočkať, keď pôjdeme preskúmať prílivové zóny na pláži. Zverolekári musia poznať všetky druhy zvierat, pretože aj na dovolenke sú to stále zverolekári.

Kapitola

2

Zverolekári musia byť dobrí k všetkým zvieratám

V stane sme si rozložili ležanie. Zuzka bude spať na nafukovacom matraci medzi Adamom a mnou. Trvalo jej celú večnosť, kým si pripravila provizórnu posteľ. Priviezla si dokonca aj malý vankúšik a zopár plyšiakov. Adam si síce ešte nevytiahol spací vak, zato však stihol po celom stane rozostaviť dinosaury.

„Budú nám tu zavadzať, Adam,“ namietla som a odhrnula som niekoľko z nich nabok.

„No tak!“ zakňučal Adam. „Nebi ich!“ Potom preliezol cez Zuzkinu starostlivo upravenú posteľ, aby si figúrky pozbieral.

„Načo si si ich zobral tak veľa?“
zašomrala som.

Urobila som si miesto na
zverolekársku tašku, súpravu pre
mimoriadne situácie (je v nej niekoľko
vecí, ktoré vo svojej taške zvyčajne
nenosím, napríklad ockov starý
ďalekohľad) a prepravku pre zvieratá,
ktorú som pre istotu vzala tiež.

Keď sme sa ubytovali a Zuzka si znovu upravila posteľ, bol čas vyraziť na pláž. Bežali sme po cestičke a cez duny sme skákali do jemného bieleho piesku.

Blížil sa večer, na pláži bolo už len zopár ľudí a kúsok ďalej stálo vo vode niekoľko rybárov. Cézar behal po pláži ako šialený, zbieral papeky a nosil nám ich. Ocko mu ich hádzal a Cézar sa za nimi vždy rozbehol. Mamička

s ockom sa vydali pozdĺž brehu a my sme šli za nimi, ale stále sme sa zastavovali, aby sme si pozreli všetky zaujímavosti, ktoré vyplavilo more.

„Pozrite sa na toto!“ zakričal Adam. Našiel veľký úlomok koralu, vyblednutý od slnka. To už sme boli takmer pri tých rybároch, keď som si všimla, že si v piesku nechali vedro. Šli sme doň so Zuzkou nazrieť, či v ňom niečo nemajú. Uvideli sme tam nejaké červené červy. Určite ich používali ako návnadu.

„Myslím si, že sú to dáždovky rybárske, Zuzka. Raz som o nich čítala. Rybári ich chytajú v piesku na zhnité ryby. Červy vylezú z piesku a oni ich použijú ako návnadu.“

Keď som pozorovala, ako sa červy krúčia na dne vedierka, bolo mi ich trochu ľúto.

Zuzka vyzerala smutne a radšej odvrátila zrak.

„Ale nie!“ vyhrkla po chvíli. „Pozri!“

V jednej jamke v piesku, z ktorej voda odtekala naspäť do mora, uviazlo niekoľko rybiek. Hádzali sa v rýchlo ubúdajúcej vode.

„Musíme ich zachrániť!“ vydýchla som a hneď som sa začala rozhliadať po niečom, do čoho by sme ich mohli dať. Na to, aby sme ich odniesli len tak v rukách, ich bolo priveľa. Určite by nám cestou popadali do piesku.

Pozrela som sa na vedierko tých rybárov a uvažovala som, či by im prekážalo, keby sme ho použili. Ved' ide o núdzovú situáciu!

Dobehla som k vode a pokúšala som sa na nich zakričať. Vietor však hnal hučanie vln aj moje slová naspäť

do mojej tváre a rybári mi nevenovali ani pohľad.

Keď som utekala naspäť, Zuzka sa tvárila dosť ustarostene. Bolo na nej vidno, aká je rozrušená.

„Julinka, myslím si, že ak ich okamžite neodnesieme do vody, umrú.“

„Musíme vziať to vedierko a nabrať doň vodu,“ rozhodla som, schmatla som ho a uháňala s ním k moru. Mama s ockom a Adamom sa zatiaľ od nás poriadne vzdialili, preto nebol čas volať na nich, aby sa vrátili.

Dobehli sme k vode a ja som opatrne naklonila vedierko, aby som doň nabrala trochu vody. Naplnilo sa asi do štvrtiny a červy okamžite vyzerali oveľa veselšie.

„Ešte trošku,“ povedala som a naklonila som vedierko vo chvíli,

keď sa prihnala obrovská vlna.
Podrazila nám nohy a vedierko mi
vypadlo z ruky. Len čo som zdvihla
hlavu, zbadala som, že červy sa
veselo rozliezajú na všetky strany.

„Ježiši!“ Pozreli sme sa na rybárov,
ktorí ďalej stáli otočení chrbtami
k nám.

„Možno si nič nevšimnú, ak to
vedierko potom vrátíme na miesto,“
zachichotala sa Zuzka, zatiaľ čo sme
uháňali naspäť.

Všetky rybičky sme bleskovo
nahádzali do vedierka. Krúžili v ňom
a hľadali, kadiaľ sa dostanú von.

„Už je to dobré,“ upokojovala som
ich. „Zachránime vás.“

Potom sme vedierko odniesli
k moru a jeho obsah sme pomaly
vyliali. Rybky naskákali naspäť do
vody.